

Като стихия разярена
 приждатъ гръцкитѣ войски,
 прекосватъ хълмове, поляни,
 прегазватъ езера, рѣки.
 Навлизатъ въвъ планинско село,
 съ кжщурки малки, скрити

въ прѣсть;

отгоре слънцето изгрѣло
 лжчи разпрѣсва околорѣсть.
 Уплаха въ българитѣ всѣватъ,
 но пакъ ги срѣщатъ тѣ съ храна, —
 съ „добре дошли“ ги поздравяватъ,
 съ усмивка кротка, съ добрина.
 А Никифоръ, въвъ мисли вдаденъ,
 на изненади майсторъ вещь, —
 съсъ погледъ страшенъ, кърво-
 жаденъ,
 е недоволенъ и зловецъ.

И заповѣдва на войскитѣ
 отъ село вънъ да отстранятъ:
 мъжетѣ, малкитѣ, женитѣ —
 въ пожара тѣ да не горятъ.
 Така и става, въ мигъ войници
 запалватъ селото отворедъ,
 и свѣтватъ огнени езици

въ дома на селянина клетъ.
 Мучи добитѣка затворенъ,
 пищятъ деца, пищятъ жени,
 предъ тѣхъ: имотътъ имъ съборенъ,
 превърнатъ въ пепель, съсипни.
 — Настъпи за разплата време,
 колете всѣки: младъ и старъ, —
 избийте българското племе! —
 извиква вражескиятъ царъ.
 Войницитѣ съсъ яростъ дива,
 сѣкатъ безмилостно съсъ мечъ,
 и кръвь невинна се пролива,
 и плачъ се чува надалечъ . . .

*

Безъ трудности, съсъ битки леки,
 презъ селища и долини,
 завзематъ всичк тѣ пжтеки
 до столицата за два дни.
 — Какъвъ е тоя шумъ и трѣсъкъ? —
 запитва Крумъ единъ боляръ, —
 азъ чувамъ близо гръцки крѣсъкъ,
 като-че иде нѣкой звѣръ!
 — Царю велики и безстрашенъ,
 край насъ сж гръцкитѣ войски,